

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **J. H.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

**o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9.11.2017 č. j. MSK 50601/2017,
ve věci přestupku**

takto:

- I.** Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 15.1.2018 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.11.2017 č. j. MSK 50601/2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Opavy ze dne 8.3.2017 č. j. MMOP28435/2017, o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
2. Žalobce namítal, že uložená pokuta je nezákonná, nepřiměřená a její výměra nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Z rozhodnutí není zřejmé, zda správní orgán o uložení pokuty rozhodl v souladu se svou rozhodovací praxí, namítal, že při posuzování přiměřenosti sankce nezohlednil délku vedeného řízení přestupku, správní orgán důsledně neuváděl, která zákonná kritéria hodnotil jako přitěžující a která jako polehčující. Žalovaný měl přiměřenost uložené pokuty posoudit z hlediska nových zákonných kritérií uvedených v zákoně č. 250/2016 Sb., jakož se měl zabývat i tím, zda se v daném případě nevyskytují okolnosti polehčující uvedené v témže zákoně. Žalovaný rezignoval na svou povinnost přezkoumat zákonnost uložené sankce. Ke způsobu spáchání přestupku správní orgán uvedl, že se jednalo o konání. Tato úvaha je irelevantní a porušuje zákaz dvojího přičítání, neboť přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani jinak než konáním spáchat nelze. Nesprávná a nepodložená je úvaha správního orgánu, že k žádným závažnějším následkům nedošlo. K závažnosti přestupku správní orgán uvedl, že rychlost byla překročena o 33 km/h, což má zpravidla již velmi závažné následky. Tato úvaha opět nerespektuje zákaz dvojího odčítání, neboť ta již byla hodnocena zákonodárcem při stanovení sankční sazby za naplnění znaků dané skutkové podstaty. Irelevantní je úvaha správního orgánu ohledně okolností přestupku. Správní orgán uvedl, že se jednalo o silnici první třídy, pracovní den, odpolední hodinu a lze tedy předpokládat výskyt účastníků provozu. Podstatné podle žalobce je pouze to, že v daném čase a v daném úseku jiní účastníci provozu nebyli, což ostatně konstatuje i správní orgán v napadeném rozhodnutí. Správní orgán dále pominul zcela zásadní polehčující okolnost, totiž že k přestupku mělo dojít na čtyřproudé, kvalitní, nové, přímé a přehledné pozemní komunikaci, kde by mohl být klidně stanoven rychlostní limit např. 80 km/h nebo i 90 km/h, nijak nezohlednil ani to, že v úseku nebyl žádný nebo jen mírný provoz. Porušení zákazu dvojího přičítání se správní orgán dopustil i tím, že jako přitěžující (neprokázanou) okolnost hodnotil, že k přestupku mělo dojít v zastavěném území obce. Dle žalobce skutečnost, že k překročení rychlosti došlo v zastavěném území obce, je již znakem dané skutkové podstaty. Nad to nebylo nijak prokázáno, že by se jednalo o obec a v úseku skutečně platil rychlostí limit 50 km/h. I kdyby tomu tak skutečně bylo, byl by takový rychlostní limit zcela neadekvátní danému úseku.
3. Žalobce rovněž namítal, že měření rychlosti bylo provedeno nezákonně, výstup z něj je tedy jako důkaz nepoužitelný, neboť měření bylo provedeno skrytým, utajeným způsobem. Uvedl, že policisté sice mají dle § 79a silničního zákona právo měřit rychlost, ze zákona však nelze dovodit, že by tak mohli činit skrytým, utajeným způsobem, tj. bez vědomí dotčených osob. Dle žalobce nelze rovněž přehlédnout, že skrytým měřením dochází k podstatně menšímu naplnění účelu § 79a silničního zákona. Pokud by totiž měření bylo prováděno viditelně, zpomalil by asi každý řidič, který by si probíhajícího měření byl vědom. Účel měření rychlosti jako jednu z podmínek dle § 79a silničního zákona správní orgán vůbec neřešil a jedná se tak o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dále žalobce namítal, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti jakousi „odchylku“, aniž však jakkoliv tento postup odůvodnil, či jej podložil důkazem, ze kterého

Shodu s prvopisem potvrzuje

legitimita takového postupu a případně správnost výpočtu odchylky vyplývá. Namítal také, že správní orgán dospěl k závěru, že rychloměr byl ustaven a nastaven v souladu s návodem k obsluze, aniž však byl návod k obsluze proveden jako důkaz. Žalobce zastává názor, že měření rychlosti bylo provedeno nesprávně, neboť si je jistý, že nejel rychlostí, jakou je mu kladeno za vinu. Nepřesnost provedeného měření byla způsobena tzv. slip efectem, ke kterému došlo z toho důvodu, že měření bylo provedeno na větší než doporučenou vzdálenost, pod nikoliv nulovým měřicím úhlem, měření bylo provedeno z ruky, režim měření byl manuální.

4. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány porušily jeho právo na spravedlivý proces, neboť ani jeden se nezabýval tím, zda není pro něj příznivější právní předpis, který nabyl účinnosti až po spáchání údajného přestupku. Minimálně zákon. č. 250/2016 Sb. je pro něj příznivější a měl být proto aplikován. Z napadených rozhodnutí není také zřejmé, podle jaké časové verze příslušných předpisů bylo rozhodováno. Namítal také, že při úvaze o zavinění se správní orgán nezabýval tím, zda žalobce mohl a měl vědět, jaký je v daném úseku rychlostní limit. Jedná se tak o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Tohoto pochybení si byl zjevně vědom i žalovaný, který v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že to žalobce vědět měl a mohl, neboť teprve nedávno získal řidičské oprávnění a dále proto, že je v daném úseku zástavba. K tomu žalobce uvedl, že měl za to, že se nachází mimo obec, a to již z výše uvedených důvodů, totiž že se rozhodně o typickou obec nejedná, právě naopak. Vzhledem ke skutečnosti, že teprve nedávno získal řidičské oprávnění, měly správní orgány nahlížet na něj shovívavěji, neboť sice prokázal znalost silničního zákona, nemá však ještě tolik praktických zkušeností, aby rozpoznal i v těchto vysoce sporných případech, zda se o obec jedná či nikoliv. Uvedl dále, že při úvaze o materiální stránce přestupku správní orgány se nijak nezabývaly povahou daného úseku, která ani zdaleka neodpovídá typické obci a je pro daný případ zcela zásadní.
5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Sankce je zcela přiměřená a její odůvodnění zcela přezkoumatelné. Pokuta byla žalobci i přes všechny polehčující okolnosti uložena mírně nad dolní hranici zákonné sazby, především vzhledem k tomu, že hodnota překročení nejvyšší dovolené rychlosti se již blíží hranici 90 km/h, která je stanovena pro závažnější skutkovou podstatu přestupku. Které okolnosti považoval správní orgán za přitěžující a které za polehčující, vyplývá z kontextu odůvodnění a povahy věci. Řízení o přestupku, trvající 1 rok, nelze srovnávat s neporovnatelně závažnějším trestním či kárným řízením, trvajícím 3 roky, v němž musely být zohledněny „velmi specifické procesní okolnosti“ případu. Žalovaný dále uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno ještě za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích. Žalovaný pak rozhodoval v souladu se zásadou zákazu retroaktivity vyjádřenou v § 7 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., resp. v § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. Nová právní úprava přitom není pro žalobce příznivější, žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou se výslovně zabývat. Pokud jde o mimořádné snížení výměry pokuty pod dolní hranici sazby ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., žalobce netvrdil a netvrdí žádné relevantní okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly sebemenší důvod, a ani žalovaný takové okolnosti neshledal. K namítaným vadám výroku žalovaný uvedl, že není vadou výroku, pokud v něm nejsou uvedena obecná ustanovení § 11 a § 13 zákona o přestupcích, když je v něm uvedeno speciální ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Co se týče místa přestupku, žalovaný uvedl, že nejde o takovou vadu v označení místa přestupku, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Poznamenal, že standardně u přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti ke specifikaci místa přestupku postačuje uvedení názvu obce a ulice, popř. směru jízdy měřeného vozidla. Vzhledem k tomu, že úsek ulice Ostravské procházející částí obce Opava-Komárov je dlouhý pouze cca 3 km, obě místa č. p. 74 i č. o. 74 se nacházejí v obci, resp. nejsou od hranice obce vzdálena méně než 210,8 m, což je vzdálenost, na jakou bylo měřeno, a úprava nejvyšší dovolené rychlosti je v celém úseku stejná, tj. 50 km/h, je místo přestupku uvedením názvu obce, ulice a směru jízdy vozidla v dané věci dostatečně určeno. Námitky žalobce zpochybňující, že jde o „typickou obec“ považuje žalovaný za zcela absurdní. K námitkám

Shodu s prvopisem potvrzuje

ohledně měření rychlosti žalovaný uvedl, že za zcela absurdní považuje námitky ohledně měření rychlosti „skrytým způsobem“ bez vědomí řidiče. Podle žalobcových názorů by policie nemohla měřit rychlost vozidel v podstatě nikdy. Odečtení odchylky 3 km/h od naměřené rychlosti je zcela ve prospěch žalobce, s touto odchylkou jsou rychloměry v ČR schvalovány. Přezkoumávat postup měření rychlosti vozidel, prováděný stanoveným ověřeným pracovním měřidlem a osobou k tomu oprávněnou, jde zcela nad rámec rozsahu dokazování přestupku. Důkazem o naměřené rychlosti je jednak záznam o přestupku (výstup z rychloměru) ze dne 6.10.2016, na kterém je zřetelně vidět, že záměrný kříž laserového rychloměru se nachází na měřeném vozidle, není tedy pochyb o tom, že měření bylo provedeno řádně. Dále byly provedeny výsledky obou policistů, členů dopravní hlídky. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl v průběhu řízení zcela pasivní, k ústnímu jednání se nedostavil, otázky svědkům nepoložil, k věci se nevyjádřil, odvolání podal jako blanketní. Vzhledem k tomu, že provedené důkazy nijak nezpochybnil, bylo zcela nadbytečné provádět důkaz návodem k obsluze rychloměru. K dalším námitkám žalovaný uvedl, že použití toho kterého znění právního předpisu vyplývá z kontextu a povahy věci a z obecných zásad trestního práva v širokém smyslu. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, žalovaný je proto oprávněn doplnit odůvodnění správního orgánu I. stupně. Obec je pro účely zákona o silničním provozu definována v § 2 písm. cc) jako zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami. Jedná se o svislou dopravní značku IZ 4A Obec. Vzhledem k velikosti překročení rychlosti a naplnění kvalifikované skutkové podstaty přestupku nelze o absenci materiálního znaku přestupku vůbec uvažovat. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 118/2012-23. Nejde přitom o hraniční případ obdobný případu řešenému rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45.

6. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
7. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správních spisů zjistil krajský soud následující skutečnosti: Dne 6.10.2016 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 6.10.2016 v 16:24 hodin v místě Komárov, ul. Ostravská 74 v levém jízdním pruhu ve směru jízdy na Nové Sedlice řídil žalobce, jehož totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu, vozidlo zn. Volvo RZ: X. Radarovým zařízením Laser Digi Cam mu byla naměřena rychlost jízdy 86 km/h, po odečtení tolerance ± 3 km/h a dále ± 3 % nad 100 km/h stanovené výrobcem, byla rychlost jízdy 83 km/h. Řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., které omezuje rychlost jízdy v obci na 50 km/h a je podezřelý z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. Ve vozidle se dále nacházela K. K. Řidič vozidla se na místě nevyjádřil. Součástí spisu je záznam o přestupku včetně fotodokumentace s detailem RZ změřeného vozidla. Záznam o přestupku obsahuje údaje o místě měření Komárov, Ostravská 74, o čase, rychlosti vozidla s označením RZ vozidla X, naměřená rychlost 86 km/h, výrobní číslo rychloměru UX 018281, číslo snímku z měřiče 63, vzdálenost 210,8, režim měření – manuální. Ve spise je rovněž ověřovací list č. 8012-OL-70061-16 vydaný Českým meteorologickým institutem Brno dne 25.2.2016 pro silniční laserový rychloměr výrobního čísla UX 018281, typ Micro Digi Cam LTI s platností ověření do 24.2.2017. V ověřovacím listu se konstatuje, že rychloměr byl zkoušen podle meteorologického předpisu ČMI č. 812-MP-C213. Provedené zkoušky měřidla prokázaly, že předložený silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti, rychloměr jako stanovené měřidlo byl ověřen a lze jej používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti. Spis rovněž obsahuje osvědčení policisty P. G., který prováděl měření, k obsluze měřicího zařízení Micro Digi Cam LTI, výpis z evidenční

Shodu s prvopisem potvrzuje

karty řidiče a rovněž úřední záznam policisty pprap. P. G. ze dne 6.10.2016. V něm se konstatuje, že dne 6.10.2016 vykonávala hlídka dopravního inspektorátu Opava ve složení řidič – pprap. P. G. a člen hlídky – pprap. M. Š. ve služebním motorovém vozidle Škoda Octavia přímý výkon služby dle instruktaže, konkrétně kontrolou dodržování stanovené rychlosti jízdy v obci Komárov na ul. Ostravské před domem č. p. 74 ve směru jízdy vozidel od Opavy ve směru na Nové Sedlice. Před měřením rychlosti byla provedena kontrola dopravního značení „začátek“ a „konec obce“, které byly bez závad. U domu č. p. 74 bylo dle návodu k použití nastaveno radarové zařízení Laser Digi Cam, které nastavil pprap. G. a prováděl měření rychlosti. V 16:24 hodin hlídka změřila rychlost vozidla Volvo XC 60, RZ: X. Byla naměřena rychlost 86 km/h, po odečtení zákonné tolerance rychlost činila 83 km/h. Povolená rychlost v obci 50 km/h. Řidiči J. H., nar. X bylo sděleno, že se dopustil přestupku. Řidič se nevyjádřil a odmítl oznámení podepsat. Totožnost řidiče byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu. Úřední záznam obsahuje dále osobní údaje osoby, která se nacházela ve vozidle vedle řidiče. Řidič svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. a je podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb.

9. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně se dále podává, že žalobce se v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně k věci nevyjádřil, k ústnímu jednání nařízenému na 8.3.2017 se ani on, ani jeho zmocněnec, přestože mu bylo předvolání doručeno řádně a včas nedostavil. U jednání dne 8.3.2017 správní orgán I. stupně provedl důkaz listinami, a to oznámením přestupku, úředním záznamem Policie, záznamem přestupku s obrazovou dokumentací, s ověřovacím listem silničního rychloměru, ověřením policisty, výpisem z evidenční karty řidiče a vyslechl svědky – policisty P. G. a M. Š. Uvedení svědci vypověděli, že předmětného dne prováděli kontrolu dodržování stanovené rychlosti jízdy v obci, měření bylo prováděno v obci Komárov, na ul. Ostravská u domu č. 74. Stanoviště bylo dáno pevně instrukcemi vedoucím oddělení dopravního inspektorátu. Před měřením byla provedena kontrola dopravního značení začátku a konce obce, které bylo bez závad. Po celé ulici Ostravská je a v daný den byla stanovena rychlost jízdy obecně ze zákona 50 km/h. K měření rychlosti byl použit laserový rychloměr Micro Laser Digi Cam, který u domu č. 74 ustavil a nastavil v souladu s návodem k obsluze svědek pprap. G. Svědek G. před započítáním měření zkontroloval všechny úřední značky na rychloměru a jeho příslušenství, vše bylo v pořádku, bez poškození.
10. Rozhodnutím Magistrátu města Opavy ze dne 8.3.2017 č. j. MMOP 28435/2017 byl žalobce uznán vinným tím, že dne 6.10.2016 v 16:24 hodin řídil motorové vozidlo Volvo XC 60, RZ: X v obci Opava-Komárov na ulici Ostravská ve směru jízdy na obec Nové Sedlice, kde mu byla 210,8 m od domu č. 74 silničním laserovým rychloměrem Micro Laser Digi Cam, LTI jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost ve výši 83 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více, a to nejméně o 33 km/h. Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž z nedbalosti spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a byla mu uložena podle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona pokuta ve výši 3 000 Kč. Žalobci byla dále uložena povinnost uhradit státu náklady řízení paušální částku 1 000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání. Odvolání nebylo ani přes výzvu správního orgánu I. stupně učiněnou formou usnesení ze dne 24.3.2017, které bylo zmocněnci žalobce řádně doručeno do vlastních rukou, doplněno. O odvolání žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 9.11.2017 č.j. MSK 50601/2017, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný uvedl, že v souhrnu provedeného dokazování a vyhodnocení všech důkazů (oznámení o dopravním přestupku, záznam o přestupku – výstup z měření s fotografiemi, ověřovací list, osvědčení policisty, svědecké výpovědi policistů) dospěl k témuž závěru jako správní orgán I. stupně. Žalobce porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu (povinnost řidiče jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h) naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a

plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť tohoto přestupku se dopustí řidič, který překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/h a méně než 40 km/h nebo mimo obec o více než 30 km/h a méně než 50 km/h. Co se týče hodnocení zavinění v rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný se s ním ztotožnil a dodal, že s ohledem na krátký časový odstup od získání řidičského oprávnění (červenec 2016), které je podmíněno mj. úspěšným absolvováním odborné zkoušky zahrnující přezkoušení pravidel silničního provozu, nepochybuje, že žalobce si byl nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h v obci určitě vědom, nicméně z důvodů správnímu orgánu neznámých tuto rychlost v konkrétním případě nedodržel, kdy ji dokonce výrazně překročil. K odpovědnosti za daný přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, tzn. i z nedbalosti nevědomé. Žalovaný dále uvedl, že vyjádření a pohnutky žalobce k překročení nejvyšší dovolené rychlosti nejsou známy, není ani potvrzeno, jestli již v minulosti místem přestupku projížděl, proto vyšel z toho, že žalobce mohl vědět, a to i kvůli zástavbě kolem silnice, že se nachází v obci a přizpůsobit svou rychlost v souladu se zákonem. Co se týče druhu sankce, odkázal žalovaný na ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, poznamenal, že od uložení pokuty nemohlo být upuštěno (§ 125c odst. 9 zákona o silničním provozu) a ztotožnil se se správním orgánem I. stupně, který sankci uložil nad spodní hranici zákonné výměry. Sankci považoval zcela za přiměřenou a odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

11. Krajský soud doplnil dokazování listinami předloženými žalovaným. Z vyjádření Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, oddělení dopravně správních agend ze dne 15.3.2018 bylo zjištěno, že k datu 6.10.2016 bylo na silnici I/11 v Opavě-Komárově dopravní značení IZ 4A „Obec“, kde platí pravidla pro provoz v obci. Současně byla vyloučena možnost, že byla stanovena přechodná úprava provozu na pozemních komunikacích. Z map a fotografií z <https://mapy.cz> bylo zjištěno, že budovy č. p. 74 a č. o. 74 se nacházejí v obci Opava-Komárov na ulici Ostravské. Na fotografiích je zachycena poloha dopravních značek vymezujících podle zákona o silničním provozu obec Opava-Komárov.
12. Důkazy navržené žalobcem, a to výpovědi jeho spolujezdkyně k tvrzení, že nejel rychlostí, jakou je mu kladeno za vinu, soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť klíčovým a relevantním důkazem o rychlosti je záznam o přestupku ze silničního rychloměru Micro Laser Digi Cam, LTI, jehož funkčnost byla ověřena autorizovaným metrologickým institutem. Z důvodu nadbytečnosti soud také neprovedl žalobcem navržený důkaz vyšetřovacím pokusem s použitým rychloměrem, v rámci kterého by měly být zopakovány testy provedené novináři BBC a Daily Mail k tvrzení, že jsou dle žalobce důvodné pochybnosti o přesnosti laserových rychloměrů užívaných státní a obecní policií v ČR, neboť pro projednávanou věc je rozhodující ta skutečnost, že rychlost byla měřena certifikovaným silničním laserovým rychloměrem Micro Laser Digi Cam, jehož funkčnost byla ověřena autorizovaným metrologickým institutem (s platností do 24.2.2017). V daných souvislostech k námitkám ohledně skutkového stavu soud dospěl k závěru, že správní orgány dostály své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Správní spis obsahuje dostatek podkladů ke zjištění skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku a důkazní prostředky včetně důkazů provedených v průběhu soudního řízení tvoří uzavřený celek. Nutno zdůraznit, že žalobce ve správním řízení nevznášel žádná tvrzení ani důkazní návrhy, jimiž by založil důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze správního spisu plynou jasné důkazy, že žalobce řídil v zastavěné části obce vozidlo rychlostí nejméně o 33 km/h vyšší, než byla dovolená rychlost 50 km/h. Za situace, kdy správní orgány neměly žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, nebyly povinny pokračovat ve vyhledávání dalších důkazů, a to za situace, kdy ani žalobce v průběhu správního řízení žádné relevantní námitky a důkazní návrhy nevznášel. Kalibrace měřicího přístroje byla, jak již výše uvedeno, dostatečně prokázána ověřovacím listem, dle něhož rychloměr splňoval všechny podmínky dle platných předpisů a byl použit v době platnosti ověření Českým metrologickým institutem. Žalobce ve správním řízení proti záznamu o přestupku s fotografií jeho

vozidla a s údaji o jeho vozidle a o naměřené rychlosti jeho vozidla a místě spáchání přestupku neuvedl žádné relevantní námitky ani důkazy k jeho zpochybnění a uvedený záznam nebyl jediným důkazem vedoucím k závěru správních orgánů o naplnění všech znaků předmětného přestupku. Krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 7 As 83/2015-56, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoli zpochybňován, konec citace. Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc, kdy rychlost byla měřena laserovým rychloměrem. Povinnost správních orgánů projednávajících přestupek zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je v žádném případě nezavazuje ke zkoumání všech myslitelných alternativ skutkového děje, tím spíše zůstávají-li účastníci správního řízení pasivní a řadu svých námitek uplatní až v řízení před soudem, jako tomu je v projednávaném případě (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 126/2011-68). Nejvyšší správní soud v mnoha předcházejících rozhodnutích také dospěl k závěru, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová, konec citace. K námitkám žalobce o nekorektnosti provedeného měření krajský soud uzavírá, že správní orgány vyšly jednak z oznámení přestupku, ze záznamu o přestupku ze silničního rychloměru Micro Laser Digi Cam, LTI, jehož funkčnost byla ověřena autorizovaným metrologickým institutem, z osvědčení o proškolení policisty obsluhujícího předmětný rychloměr, přičemž i tento policista byl vyslechnut jako svědek a k průběhu měření se podrobně vyjádřil. V daném případě správní orgány posoudily provedené důkazy v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu, tj. v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a podklady pro rozhodnutí tvořily ucelený důkazní rámec.

13. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost vozidel. Z uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že Policie ČR je oprávněna měřit rychlost vozidel. Ve vztahu k výsledku měření rychlosti je zcela irrelevantní námitka žalobce o měření rychlosti „skrytým způsobem“ bez vědomí řidiče.
14. Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o úhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). K náležitostem výroku rozhodnutí se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyjádřil např. v rozsudku ze dne 25.3.2015 č. j. 1 As 155/2014-36, v němž Nejvyšší správní soud akceptoval vymezení přestupku takto: dne 18.5.2013 okolo 11.10 hodin při řízení motorového vozidla jel na ulici Nádražní v Pardubicích rychlostí 104 km/h (po odečtení tolerance), čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h o 24 km/h, neboť v souhrnu s podklady pro vydání rozhodnutí bylo postaveno najisto, kde ke spáchání deliktu došlo, konec citace. V projednávané věci byly v přestupkovém řízení obstarány podklady dostačující pro závěr, že rychlost byla naměřena v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h, tj. v obci Opava-Komárov, což plyne jak z oznámení o přestupku sepsaném na místě při silniční kontrole, tak z úředního záznamu policistů, rovněž z oznámení podezření ze spáchání přestupku a ze svědeckých výpovědí strážníků policie, jimiž bylo prokázáno, že měření proběhlo bez pochybností v obci. Vymezení místa, společně s časem a způsobem spáchání přestupku a také s ohledem na podklady založené ve spise, specifikuje skutek dostatečně určitě. Závěr správních

orgánů, že měření proběhlo bez pochybností v obci, prokazují rovněž důkazy provedené v průběhu soudního řízení.

15. Z výše citovaného § 77 zákona o přestupcích plyne, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahuje výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Forma zavinění je z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Nedbalostní zavinění je vyjádřeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, které tvoří jeden celek, se podává, že žalovaný formu zavinění posoudil shodně jako správní orgán. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, dovodil zavinění ve formě nedbalosti nevědomé a tento svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnil. V podrobnostech soud odkazuje na závěry správních orgánů, neboť je považuje za správné.
16. Soud neakceptoval ani námitky, že je odůvodnění výměry sankce v rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, nezákonné a nepřiměřené. Z rozhodnutí obou správních orgánů se podává, že žalobci byla za spáchaný přestupek uložena pokuta ve výši 3 000 Kč (při zákonném rozpětí 2 500 až 5 000 Kč dle § 125c odst. písm. f) zákona o silničním provozu), tedy mírně nad spodní hranici zákonného rozpětí. Z ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích plyne, že při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Z rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že správní orgány se při stanovení výše sankce hledisky uvedenými v citovaném § 12 odst. 1 zákona o přestupcích zabývaly, podrobně vyjevily své úvahy týkající se výše uložené sankce, uvedly, jak okolnosti přitěžující, tak polehčující. Nutno podotknout, že kritéria uvedená v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích jsou demonstrativní a není třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich. Správní orgány dle názoru soudu v této věci nepřekročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankci v přiměřené výši. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů, která tvoří nedílný celek. Krajský soud neshledal ani žalobcem namítané porušení zásady zákazu dvojího přičítání, kterou je třeba chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů neplyne tvrzení žalobce, že by jako přitěžující okolnost posuzovaly, že k přestupku mělo dojít v zastavěném území obce. Uvedl-li správní orgán, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 33 km/h, nejedná se o postup, který by nerespektoval zákaz „dvojího přičítání“ jaké namítá žalobce, neboť překročení nejvyšší dovolené rychlosti vyjadřuje závažnost přestupkového jednání z hlediska jeho společenské nebezpečnosti. K námitce ohledně materiální stránky přestupku soud zdůrazňuje, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45). Samotné stanovení formálních znaků přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. V kontextu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že bylo dovozeno porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, a to porušení zájmu na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve výši zjištěné v tomto případě, nejméně 33 km/h bez pochyby porušuje chráněný zájem společnosti a materiální znak přestupku tak naplňuje. Žalobce naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. O tom, že

Shodu s prvopisem potvrzuje

minimální zákonem požadovaná míra společenské nebezpečnosti byla v daném případě zcela zjevně naplněna, proto není pochyb a nebylo toto nutno detailněji zkoumat.

17. Ve shodě s žalovaným soud zastává názor, že nová právní úprava (tj. zákon č. 250/2016 Sb., odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinný od 1.7.2017) není pro žalobce příznivější a žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 191/2017-35). Ani zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1.7.2017 není pro žalobce v žádném ohledu příznivější.
18. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
19. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava dne 24. dubna 2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně